

ANNA TODD

Înainte de noi

ANNA TODD

**Înainte
de noi**

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Playlist-ul Hessa:

„Never Say Never“ — The Fray
„Demons“ — Imagine Dragons
„Poison & Wine“ — The Civil Wars
„I’m a Mess“ — Ed Sheeran
„Robbers“ — The 1975
„Change Your Ticket“ — One Direction
„The Hills“ — The Weeknd
„In My Veins“ — Andrew Belle
„Endlessly“ — The Cab
„Colors“ — Halsey
„Beautiful Disaster“ — Kelly Clarkson
„Let Her Go“ — Passenger
„Say Something“ — A Great Big World, ft. Christina Aguilera
„All You Ever“ — Hunter Hayes
„Blood Bank“ — Bon Iver
„Night Changes“ — One Direction
„Drop in the Ocean“ — Ron Pope
„Heartbreak Warfare“ — John Mayer
„Beautiful Disaster“ — Jon McLaughlin
„Through the Dark“ — One Direction
„Shiver“ — Coldplay
„All I Want“ — Kodakid
„Breathe Me“ — Sia

Partea întâi
Înainte

Când era mic, băiatul visa la ce va fi atunci când va crește.

Poate polițist, poate profesor. Vance, prietenul mamei, citea cărți la serviciu, și asta părea o chestie distractivă. Dar băiatul nu era sigur de abilitățile lui — nu avea niciun talent special. Nu putea să cânte ca puștiul asta din clasa lui, Joss; nu știa să adune și să scadă numere interminabile ca Angela; de-abia putea vorbi în fața clasei, spre deosebire de Calvin cel antipatic și gălăgios. Singurul lucru care-i plăcea era să citească pagină după pagină din cărțile sale. Aștepta ca Vance să i le aducă: una pe săptămână, câteodată mai rar, câteodată mai des. Erau perioade când omul nu apărea, iar el se plictisea, recitind aceleași pagini jerpelite ale volumelor sale preferate. Dar a învățat să aibă încredere în omul amabil care se-ntorcea întotdeauna, cu o carte în mână. Băiatul s-a înălțat, s-a făcut foarte isteț. Vreo trei centimetri și o carte nouă o dată la două săptămâni, cam așa.

Părinții lui se schimbau pe zi ce trece. Tatăl lui a devenit mai zgomotos, mai neglijent, iar mama era din ce în ce mai obosită. Plângea noaptea, din ce în ce mai tare. Mirosul de tutun, ba chiar mai rău, a-nceput să se impregneze în zidurile casei. Farfuriile nespălate au umplut până la refuz chiuveta, iar răsufierea tatei duhnea a scotch. Lunile treceau, iar el, uneori, uita cum arăta la față tatăl său.

Vance începu să vină mai des pe-acolo, iar el de-abia observă că suspinele nocturne ale mamei sale s-au schimbat. În acel moment își făcuse prieteni. Mă rog, un prieten. Prietenul s-a mutat apoi, iar el nu s-a obosit niciodată să-și facă prieteni noi. Simțea că n-are nevoie de ei. Nu-l deranja deloc să fie singur.

Bărbății care au venit în acea noapte au schimbat ceva profund în sufletul băiatului. Îl înăsprise ceea ce văzuse că i se întâmplase mamei sale și devenise din ce în ce mai furios când tatăl lui s-a îndepărtat. În scurt timp, taică-său nu a mai venit împleticindu-se în casa mică și murdară. Plecase de tot, iar băiatul a răsuflet ușurat. Gata cu scotch-ul, gata cu mobila sfărâmată sau cu găurile din pereți. Singurele lucruri pe care le lăsase în urmă erau un băiat fără tată și un living plin de pachete de țigări pe jumătate goale.

Băiatul ura gustul lăsat de țigări, dar îi plăcea la nebunie cum fumul îi umplea plămâni, tăindu-i răsufierea. Le-a fumate pe toate, până la ultima, apoi și-a cumpărat altele. Și-a făcut prieteni, dacă îi poți numi prieteni pe niște rebeli și delincvenți care provocau mereu necazuri. A început să stea pe străzi până târziu, iar minciunile nevinovate și glumele inofensive pe care le coceau băieții aștia supărați au început să se transforme în infracțiuni mai grave. S-au preschimbat în ceva mai întunecat, deși știau că e greșit — în cel mai rău sens al cuvântului — dar ei credeau că doar se distrează. Se simțeau îndreptății să facă asta și nu puteau renunța la valul de adrenalină care venea odată cu puterea lor. După fiecare suflet inocent pe care-l converteau, în venele lor pulsau și mai tare aroganța, foamea, iar limitele deveneau din ce în ce mai fragile.

Băiatul asta era încă cel mai cuminte dintre ei, dar își pierduse dorința de a deveni pompier sau profesor. Relația pe care o dezvoltă cu femeile nu era una obișnuită. Tânjea după mângâierea lor, dar se proteja împotriva oricărui fel de legătură emoțională. Aici era inclusă și mama lui, căreia nu-i mai spunea nici măcar un simplu „Te iubesc”. Oricum, de-abia se mai întâlnea cu ea. Își petrecea cea mai mare parte a timpului bătănd străzile, iar casa ajunsese să nu mai însemne nimic pentru el, în afara locului unde veneau din când în când pachetele. Pe aceste pachete, sub numele lui Vance, era mângălită o adresă din Washington.

Vance îl părăsise și el.

Fetele îi acordau atenție. Se țineau după el, își înfingeau unghiile lungi în brațele lui, în vreme ce el le mițea, le săruta, le-o tragea. După sex, multe dintre ele voiau să-l strângă în brațe. El le alunga, nu le săruta și nici nu le mângăia. De cele mai multe ori, dispărea înainte ca ele să-și tragă răsufierea. Își petrecea zilele drogat și nopțile, și mai

drogat. Pierdea vremea pe aleea din spatele prăvăliei cu băuturi sau în magazinul tatălui lui Mark. Își irosea viața. Spărgea magazine de băuturi, făcea filmulețe crude, umilea fetișcane naive. Nu mai putea simți nimic în afară de aroganță și furie.

În cele din urmă, mama lui s-a săturat. Nu mai avea nici banii necesari, nici răbdarea de a gestiona comportamentul lui distructiv. Tatăl său primise o slujbă la o universitate din Statele Unite. În Washington, mai exact. În același stat cu Vance, ba chiar în același oraș. Omul bun și omul rău în același loc, din nou.

Mama lui nu și-a dat seama că el a auzit-o vorbind cu taică-său și spunându-i că vrea să-l trimită acolo. Aparent, bătrânul se cumințise oarecum, dar băiatul n-avea cum să fie sigur. Niciodată nu va fi. Tatăl său avea și o iubită, o femeie drăguță pe care băiatul o invidia. Ea avea privilegiul de a vedea noua lui față. Ea avea parte de el treaz la masă și se bucura de cuvintele amabile pe care el nu le auzise niciodată.

Când a ajuns la universitate, s-a mutat în sediul unei frății studentești, ca să-i facă în ciudă tatălui său. Dar, deși nu-i plăcea acel loc, când și-a mutat bagajele într-o cameră de dimensiuni decente care era a lui, a avut o senzație de ușurare. Încăperea era de două ori mai mare decât camera lui din Hampstead. N-avea găuri în pereți; nu erau gândaci strecurându-se prin chiuvele de la baie. În sfârșit, avea un loc unde să-și pună cărțile.

La început, a stat deoparte, nu s-a obosit să-și facă prieteni. Gașca i s-a format lent și, odată cu ea, a căzut în același tipar întunecat.

L-a cunoscut pe geamănul virtual al lui Mark, tocmai în America, lucru care l-a făcut să creadă că așa era lumea asta făcută. A început să accepte ideea că va fi singur pentru totdeauna. Se pricepea să-i rănească pe oameni, să le facă probleme. A mai făcut o față să sufere, ca pe cea de dinainte, și a simțit același vârtej cuprinzându-l și umplându-l de fiori pe șira spinării, distrugându-i viața cu energia lui dezlănțuită. A început să bea ca tatăl său, transformându-se în cel mai rău soi de ipocrit posibil.

Totuși nu-i păsa; era amorțit și avea prieteni, iar ei îl ajutau să ignore faptul că nu avea nimic important în existența lui.

Nimic nu conta cu adevărat.

Nici măcar fetele care încercau să-i intre în voie.

Natalie

Când a întâlnit-o pe fata cu păr negru și ochi albaștri, a știut că avea să-l supună unor încercări noi. Era de treabă, cel mai bun om pe care-l cunoscuse până atunci... și era ne bună după el.

A luat-o pe fărăș pe fata aceea naivă, din lumea ei ordonată și nepătată, apoi a aruncat-o într-o lume întunecată și neiertătoare, care îi era total necunoscută. Răutatea lui a transformat-o într-o proscrisă, exilată mai întâi din biserică, apoi din sânul familiei ei. Bărfele au fost îngrozitoare, iar șoaptele critice s-au răspândit de la o doamnă purtătoare de Biblie la alta. Nici familia ei nu s-a dovedit mai înțelegătoare. Nu avea pe nimeni și a făcut greșeala să creadă că el e mai bun decât era în realitate.

Ceea ce i-a făcut acelei fete a fost ultima picătură pentru maică-sa. L-a trimis în America, în statul Washington, să stea cu așa-zisul lui tată. Purtarea lui față de Natalie l-a îndepărtat de Londra lui natală. Singurătatea pe care o simțise dintotdeauna devenise în sfârșit realitate.

Biserica e aglomerată azi, toate rândurile de scaune sunt pline, adunați să-l slăvim pe Domnul într-o după-amiază fierbinte de iulie. În fiecare săptămână, de obicei aceiași oameni, pe care-i cunosc pe toți și după numele de botez, și după cel de familie.

Familia mea e tratată regește în acest mic lăcaș al lui Iisus.

Sora mai mică, Cecily, stă lângă mine chiar în primul rând, jupuind cu mânuțele ei așchiile din banca de lemn. Biserica noastră a primit o finanțare ca să renovăm interiorul, iar grupul nostru a ajutat să se strângă materialele donate de comunitatea locală. Săptămâna asta, misiunea noastră e să obținem vopsea de la localnici și să

pictăm băncile. Mi-am petrecut serile ducându-mă de la un magazin la altul, după donații.

Ca să sublinieze parcă inutilitatea acestei misiuni, aud un zgomot, ca și cum ceva ar fi fost smuls, și văd că Cecily a rupt o bucată mică de lemn din scaunul ei. Unghiile îi sunt pictate în roz, ca să se asorteze cu funda din păr, dar, frate, e atât de stricătoare.

— Cecily, o să reparăm astea săptămâna viitoare. Te rog, nu mai face așa.

Îi iau blând mâna în mâna mea, iar ea se bosumflă un pic.

— Poți să ne-ajuti să le facem iar frumoase. Ți-ar plăcea, nu-i așa?

Îi zâmbesc. Îmi surâde și ea, cu un zâmbet adorabil și știrb, și dă din cap. Buclele i se leagănă, făcând-o mândră pe mama pentru coafura pe care i-a făcut-o cu ondulatorul, de dimineață.

În bisericuță, pastorul aproape și-a terminat predica, iar părinții mei se țin de mână, privind drept în față. Transpirația mi s-a adunat pe gât, alunecându-mi în stropi lipicioși pe spate. Cuvintele despre păcat și suferință îmi plutesc în cap. E atât de cald aici încât machiajul mamei a-nceput să-i lucească pe gât și să i se-ntindă în cearcăne negre în jurul ochilor. Asta ar trebui să fie ultima săptămână fără aer condiționat pe care suntem nevoiți s-o suportăm. Să facă bine să fie; sau o să mă prefac că mi-e rău ca să evit cuptorul ăsta.

La finalul slujbei, mama se ridică pentru a sta de vorbă cu soția pastorului. Mama o admiră mult pe femeia aceasta — cam prea mult, dacă mă-ntrebați pe mine. Pauline, prima doamnă a bisericii noastre, e o femeie dură, cu prea puțină empatie pentru alții, așa că înțeleg de ce mama e atrasă de ea.

Îi fac cu mâna lui Thomas, singurul băiat de vârsta mea din Grupul de tineret. Când trece, alături de întreaga lui familie, în șirul de oameni care ies din biserică, îmi face și el cu mâna. Nerăbdătoare să iau o gură de aer proaspăt, mă ridic și-mi șterg mâinile pe rochia bleu.

— Poți s-o duci tu pe Cecily la mașină? întrebă tata cu un zâmbet atotștiutor.

O să-ncerce s-o facă pe mama să tacă, exact ca în fiecare duminică. E una dintre femeile acelea care continuă să trâncănească și după ce-și ia de trei ori la revedere.

Eu nu semăn deloc cu ea în privința asta. Mai degrabă mă strădui să semăn cu tata, ale cărui cuvinte puține au o însemnătate uriașă. Și știu că tata se bucură că mi-a transmis o mare parte din el, de la temperamentul lui liniștit până la părul negru și ochii albastru-deschis, cele mai evidente trăsături, sau până la înălțime. Adică lipsa ei. Amândoi avem cam un metru șaiszeci și cinci, dar el e un pic mai înalt decât mine. Cecily o să ne depășească pe amândoi când o să aibă zece ani, așa ne necăjește mama.

Dau din cap spre tata și o iau pe soră-mea de mână. Merg mai repede decât mine, entuziasmul vârstei făcând-o s-o taie direct prin ce-a mai rămas din mulțime. Dau s-o trag înapoi, dar ea se răsucește spre mine cu un zâmbet uriaș pe față, așa că o iau și eu la fugă după ea. Dăm năvală pe scări și ajungem în goană pe peluză. Cecily ferește un cuplu de bătrânei, iar eu râd când o aud țipând și aproape dărâ-mându-l pe Tyler Kenton, cel mai răutăcios băiat de la biserică. Soarele strălucește, aerul fierbinte îmi umple plămâni și alerg din ce în ce mai repede, fugărind-o până când se împiedică în iarbă. Mă las în genunchi ca să văd ce-a pățit. Mă aplec și-i dau la o parte părul de pe față. E foarte aproape să izbucnească în lacrimi, iar buza de jos îi tremură violent.

— Rochița mea...

Își atinge rochia albă cu mânuțele, privind cu atenție petele de iarbă de pe material.

— Am stricat-o!

Își îngroapă fața în mâinile murdare, iar eu o prind de ele și i le așez în poală. Zâmbesc și-i vorbesc cu blândețe.

— Nu e stricată. Poate fi spălată, draga mea.

Îi șterg cu degetul cel mare lacrima care i se rostogolește pe obraz. Ea își trage nasul, fără să mă creadă.

— Se-ntâmplă tot timpul; mie mi s-a-ntâmplat de cel puțin trei-zeci de ori, o liniștesc eu, deși spun o minciună.

Colțurile gurii i se ridică ușor și se forțează să nu zâmbească.

— Ba nu.

Se prinde că o păcălesc. Îmi încolăcesc un braț în jurul ei și o trag în picioare. Îmi arunc privirea asupra brațelor ei palide să fiu sigură că n-am ratat nimic. Totul e-n regulă. Îmi țin mâna în jurul umerilor ei și străbatem curtea bisericii, îndreptându-ne către parcare. Părinții noștri vin din direcția aceea, ceea ce-nseamnă că tata a oprit-o într-un final pe mama din bârfit.

Pe drum către casă, stau pe bancheta din spate cu Cecily, desenând fluturași în cartea ei favorită de colorat, în vreme ce tata îi povestește mamei despre problema pe care o avem cu ratonii care vin la tomberoanele din spatele casei. Tata lasă motorul mergând după ce parchează pe alee. Cecily mă sărută rapid pe obraz și se dă jos de pe banchetă. Mă dau jos și eu, o îmbrățișez pe mama și primesc o sărutare pe obraz de la tata, apoi trec în scaunul șoferului. Tata mă privește.

— Ai grijă, gândăcel. Au ieșit o grămadă de oameni pe-afară odată cu soarele.

Ridică mâna și o face streășină la ochi. E cea mai însorită zi pe care a văzut-o Hampsteadul de o bună vreme încoace. Până acum a fost cald, dar nu și soare. Dau din cap și-i promit tatei c-o să am grijă.

Aștept până ies din cartier și schimb postul de radio. Dau muzica tare și cânt fiecare melodie până ajung în centrul orașului. Scopul meu e să obțin trei găleți de vopsea de la toate cele trei magazine pe care le vizitez. Aș fi fericită și cu una de fiecare, dar ar fi ideal să fac rost de trei ca să putem vopsi totul.

Prima prăvălie, *Mark's Paint and Supply*, e cunoscută drept cea mai ieftină din oraș. Mark, proprietarul, are o reputație foarte bună în cartier și mă bucur să-l întâlnesc. Ajung într-o parcare aproape goală; doar o mașină în stil clasic, vopsită într-un roșu-aprins, și o

dubiță se află în toată parcare. Clădirea e veche, făcută din scânduri de lemn și dintr-un rigips instabil. Semnul de la intrare e strâmb, iar litera M de-abia se mai vede. Când deschid ușa de lemn, aceasta scârțâie și se aude un clopoțel. O pisică sare de pe o cutie de lemn și aterizează în picioare în fața mea. O mângâi preț de o clipă, apoi mă apropiu de casa de marcat.

Pe dinăuntru, magazinul e la fel de dezordonat ca pe dinafară și, din cauza haosului, nu-l văd din prima pe băiatul de la casa de marcat. Prezența lui acolo mă șochează puțin. E înalt și lat în umeri; pare genul de băiat care a făcut sport ani întregi.

— Mark..., spun eu, chinându-mă să-mi aduc aminte numele lui de familie.

Toată lumea îi spune, simplu, Mark.

— Eu sunt Mark, aud o voce din spatele sportivului.

Mă aplec puțin într-o parte și observ alt băiat, stând pe scaunul de la birou și îmbrăcat tot în negru. E mai zvelt decât primul, totuși prezența lui e mai puternică. Are părul castaniu-închis, lung în părți, cu un ciuf în frunte. Brațele îi sunt pline de tatuaje, răspândite la întâmplare pe pielea bronzată. Nu prea îmi plac tatuajele, dar în loc să-l critic, nu mă pot gândi decât la faptul că toată lumea e bronzată vara, numai eu nu.

— Nu e el, eu sunt, se aude vocea unui al treilea băiat.

Mă uit înspre primul băiat și dau cu ochii de un puști de statură medie, slăbuț, cu o freză foarte scurtă.

— Eu sunt Mark Junior, să știi. Dacă-l cauți pe babacu', nu e azi aici.

Cel de-al treilea băiat are și el tatuaje, dar sunt mai organizate decât cele ale tipului cu părul vâlvoi, și are și un piercing în sprânceană. Îmi amintesc că mi-am întrebat familia dacă pot să-mi pun și eu un cercel în buric. Și azi îmi vine să râd de reacțiile lor înspăimântate.

— El e cel mai bun Mark dintre cei doi, spune băiatul cu părul ciufulit, cu o voce profundă și lentă.

Zâmbește și în obraji îi apar niște gropițe superbe. Râd, bănuind că ăsta nu e nici pe departe adevărul.

— Mă cam îndoiesc de asta, îl necăjesc eu.

Izbucnesc cu toții în râs, iar Mark Jr se apropie de mine, cu un zâmbet pe buze. Băiatul de pe scaun se ridică în picioare. E atât de înalt, încât prezența lui devine și mai puternică. Înaintează și se postează în fața mea. E atrăgător; are trăsături puternice. Un obraz tăios, gene negre, sprâncene groase. Are nasul subțire, iar buzele îi sunt roz-deschis. Mă uit la el, iar el mă privește fix.

— Ce treabă ai cu tata? întreabă Mark.

Nu răspund imediat, iar Mark și sportivul îmi aruncă priviri ba mie, ba prietenului lor. Mă trezesc la realitate și, un pic stânjenită că am fost prinsă holbându-mă, îmi încep discursul.

— Am venit din partea Bisericii Baptiste din Hampstead și mă-ntreb dacă doriți să ne donați cumva vopsea sau alte materiale. Renovăm biserica și ne-ar prinde bine niște donații...

Mă opresc, pentru că fermecătorul cu buze roz este adânc în conversație, șoptind ceva prietenilor lui, cu o voce joasă, ca să nu-l aud. Apoi toți se opresc și mă privesc deodată, zâmbind la unison. Mark vorbește primul.

— Sigur că putem face asta, spune el.

Zâmbetul lui îmi amintește de o felină. Nu-mi dau seama exact de ce. Zâmbesc și eu și dau să-i mulțumesc. El se răsucesc către prietenul lui cu corabia imensă tatuată pe biceps.

— Hardin, câte cutii sunt acolo?

Hardin? Ce nume ciudat; nu l-am mai auzit niciodată.

Mânele tricoului negru al acestui Hardin acoperă pe jumătate corabia de lemn. E lucrată frumos; detaliile și umbrele sunt superb desenate. Când îmi ridic privirea către chipul său, oprindu-mă o clipă asupra buzelor lui, îmi simt obraji luând foc. Mă fixează, îmi observă privirea insistentă. Îi văd pe Mark și pe Hardin uitându-se unul la celălalt, dar nu aud ce-i șoptește Mark.

— Ce zici de-o propunere? spune Mark, dând din cap către Hardin.

Sunt interesată s-o aud. Hardin ăsta pare amuzant — puțin ciudat, dar îmi place de el deocamdată.

— Și care-ar fi asta?

Îmi încolăcesc degetul în păr și aștept. Hardin încă mă privește fix. E ceva rezervat în expresia lui. Simt asta din partea cealaltă a magazinului. Am devenit curioasă în privința acestui băiat care se străduiește atât de mult să pară dur. Mă crispez când îmi imaginez ce-ar crede părinții mei, cum ar reacționa dacă l-aș aduce acasă. Mama crede că tatuajele sunt malefice, dar eu nu știu ce să zic. Nu mă caracterizează, dar sunt o formă de exprimare de sine și, fără îndoială, asta e ceva frumos. Mark își scarpină obrazul bărbierit.

— Dacă ieși de două ori în oraș cu prietenul meu Hardin, îți dau zece galoane de vopsea.

Mă uit la Hardin, care mă privește cu un zâmbet în colțul gurii. Are niște buze atât de frumoase. Trăsăturile lui aproape feminine îl fac mai atrăgător decât îmbrăcămintea neagră sau părul răvășit. Mă-ntreb dacă despre asta șușoteau. Oare Hardin mă place? În vreme ce mă gândesc la ofertă, Mark mărește miza:

— Orice culoare. La alegere. Din partea casei. Zece galoane.

Se pricepe să-și vândă marfa. Plescăi din limbă.

— O singură întâlnire, ripostez eu.

Hardin râde; mărul lui Adam i se mișcă atunci când râde, iar gropițele îi apar în obraji. Bine, e foarte, foarte sexy. Nu-mi vine să cred că n-am observat cât e de sexy când am intrat aici. Eram atât de concentrată în privința vopselei, încât nici n-am remarcat ce ochi verzi are sub lumina fluorescență din magazin.

— E bine și o singură întâlnire.

Hardin își îndeasă mâna în buzunar, iar Mark se uită la domnul tuns scurt.

Mă simt triumfătoare după negocierea mea reușită, așa că zâmbesc și fac lista culorilor care-mi trebuie pentru bănci, ziduri și scări. Mă prefac că nu mă gândesc deja cu nerăbdare la întâlnirea mea cu Hardin, băiatul retras și ciufulit, atât de inocent și de timid încât e dispus să ofere zece galoane de vopsea pentru o ieșire în oraș.

Molly

Când era mic, mama lui îi spunea povești despre fete primejdioase. Cu cât fetele sunt mai rele cu tine și cu cât fug mai departe de tine, cu atât te plac mai tare. Ar trebui să te ții după ele, așa sunt învățați băieții.

Dar băieții ăștia insistenți cresc și află că, de cele mai multe ori, când o fată nu te place înseamnă pur și simplu că nu te place. Fata a crescut însă fără nicio femeie în preajmă care să-i arate cum trebuie să se poarte. Mama ei a visat la o viață mai frumoasă și mai liberă, iar fetița a învățat cum trebuie să se comporte bărbații observând gesturile celor din jurul ei.

Când fetița a crescut, a prins repede jocul și a devenit maestră.

Îmi trag rochia în jos când cotesc pe aleea întunecată. Aud cum materialul de plasă se rupe când trag de el și mă blestem c-am făcut asta din nou.

Am luat trenul către centru sperând să reușesc... *ceva*.

Ce anume nu sunt sigură, dar sunt foarte, foarte obosită să mă simt așa. Deznădejdea te poate face să te porți în feluri pe care nici nu ți le imaginezi, iar acesta e singurul mod de a-mi satisface golul imens dinăuntru. Satisfacția apare și dispare când bărbaților li se topesc ochii după mine. Se simt stăpânii trupului meu pentru că mă îmbrac într-un fel care-i excită. Sunt dezgustători și defecti, dar le fac jocul, îi încurajez făcându-le cu ochiul. Un zâmbet timid adresat unui tip singuratic face minuni.

Faptul că am nevoie de această atenție îmi face greață. E mai mult decât o durere; e ca o arsură usturătoare pe dinăuntru.

Mai cotesc o dată. O mașină neagră se apropie, iar eu mă uit în altă parte, în vreme ce bărbatul de la volan încetinește ca să mă măsoare

din priviri. Străzile sunt întunecoase, iar aleea întortocheată se află în spatele celui mai bogat cartier din Philadelphia. Sunt o groază de magazine pe străzi, toate având platforme de aprovizionare în spate.

Prea mulți bani și prea puține atracții în Main Line¹.

— Vrei să mergi cu mine? întrebă bărbatul, în vreme ce geamul automat al mașinii coboară zbârnâind.

Are fața puțin ridată, iar părul șaten-deschis încărunit e pieptănat cu cărare pe mijloc. Are un zâmbet fermecător și arată bine pentru vârsta lui, dar în mintea mea e o alarmă care sună în fiecare săptămână când fac plimbarea asta de zombie dintr-un motiv misterios. Amabilitatea din surâsul lui este falsă, la fel ca geanta mea Chanel. Zâmbetul vine de la bani; am învățat asta până acum. Bărbății cu mașini negre atât de curate că sclipesc în lumina lunii au bani, dar n-au strop de conștiință. Nevestele lor nu și-au pus-o cu ei săptămâni întregi — chiar luni — iar ei cercetează străzile, căutând atenția de care sunt privați.

Dar eu nu vreau banii lui. Părinții mei au bani, chiar prea mulți.

— Nu sunt prostituată, dementule!

Îi lovesc mașina tâmpită și scânteietoare cu bocancul meu cu platformă și observ că pe deget are un bandaj. Mă urmărește cu privirea și-și vâra mâna sub volan. Nenorocitul.

— Frumoasă încercare. Du-te acasă la nevastă-ta, sunt sigură că pretextul pe care i l-ai servit e pe cale să-ți expire.

Dau să plec, dar el îmi mai spune ceva. Sunetul se pierde în noapte, în vreun colț întunecat. Nu mă obolesc să mă mai uit la el. Strada e aproape goală, e trecut de ora nouă, într-o seară de luni. Luminile din clădiri sunt palide, atmosfera e calmă și liniștită. Trec prin spatele unui restaurant de unde aburul iese prin acoperiș, iar aroma cărbunelui îmi umple simțurile. Miroase senzațional și-mi amintește de grătarele din curte pe care le făceam cu familia lui Curtis, când eram mai mică. Atunci când ei erau a doua mea familie.

¹ Main Line — zona din centrul orașului Philadelphia. (N.L.)

Clipesc ca să alung aceste gânduri și-i zâmbesc femeii cu șorț și pălărie de bucătar care iese pe ușa din spate a unui restaurant. Flacăra brichetei ei strălucește în noapte. Trage un fum de țigară și zâmbește din nou.

— Ai grijă pe-aici, fetiță, mă avertizează ea, cu glas răgușit.

— Am mereu, răspund eu, zâmbind și făcându-i cu mâna.

Ea scutură din cap și trage din nou din țigară. Fumul se ridică în aerul rece, iar capătul înroșit al țigării pocnește încet în liniștea nopții. Apoi femeia aruncă mukul țigării pe asfalt și calcă zgomotos pe el. Merg mai departe, iar afară se face și mai frig. Mai trece o mașină, iar eu mă dau la o parte pe trotuarul aleei. Mașina e neagră... mai arunc o privire și-mi dau seama că e aceeași mașină neagră și lucioasă de mai devreme. Un fior îmi străbate spatele când mașina încetinește, scârțâind din cauciucuri pe gunoiul care acoperă aleea.

Merg mai repede, băgându-mă în spatele unui tomberon ca să mă distanțez și mai mult de acel străin. Nu știu de ce sunt atât de paranoică în seara asta; fac asta aproape în fiecare weekend. Mă-mbrac într-un halat hidos, îl sărut pe tata pe obraz și îi cer bani de tren. El se-ncruntă și-mi spune că petrec prea mult timp singură și că trebuie să merg mai departe în lumea asta până când nu trece viața pe lângă mine. Dacă ar fi fost atât de ușor să merg mai departe, nu m-aș pricepe să mă schimb atât de repede în rochia asta sau să îndes halatul în geantă, ca să-l pun din nou pe mine când mă întorc acasă.

Să merg mai departe. De parcă ar fi fost atât de simplu.

— Molly, ai doar șaptesprezece ani; trebuie să te întorci la viața reală înainte să-ți pierzi cei mai frumoși ani din viață, îmi spune el de fiecare dată.

Dacă ăștia sunt cei mai frumoși ani din viața mea, nu văd ce sens are să trăiesc mai mult de-atât.

Dau mereu din cap, aprobându-l cu un zâmbet în vreme ce-mi doresc în sinea mea să nu-mi mai compare pierderea cu a lui. Diferența e că mama a dorit să plece.